Kriger-KATTENE

Uvejret kommer

Erin Hunter

SOHN

KRIGERKATTENE

4. Uvejret kommer

KRIGERKATTENE

1. Ud i vildnisset
2. Ild og is
3. Hemmelighedernes skov
4. Uvejret kommer

Udkommer snart:

5. En farlig sti
6. Den mørkeste time

Erin Hunter

KRIGERKATTENE

Uvejret kommer

PÅ DANSK VED JENS CHRISTIANSEN

SOHN

Krigerkattene
4. Uvejret kommer
Oversat fra engelsk af Jens Christiansen
Originalens titel:
Warrior Cats
4. Rising Storm
Copyright © 2004 by Working Partners Ltd
Series created by Working Partners Limited
First published by HarperCollins Children's Books, 2003
Dansk udgave © Forlaget Sohn 2012
Omslagsillustrationer © Wayne McLoughlin 2004
Omslagslayout til den danske udgave: Lars Rosenquist Bech-Jessen
Published by Forlaget Sohn, Christiansdal 64, 2650 Rødovre, Denmark
Grafisk tilrettelægning: Støvring Bogfremstilling
Bogen er sat med Garamond hos ansats@provinsen
og trykt hos WS Bookwell, Finland
ISBN 978-87-7122-033-9

1. udgave, 1. oplag 2012

Til Denise – dette er det tætteste på en sang, som jeg kunne komme

En særlig tak til Kate Cary

KLANERNES OPDELING

TORDENKLANEN

ANFØRER	**Blåstjerne** – blågrå hunkat med et smukt sølvskær omkring snuden
NÆST-KOMMANDERENDE	**Ildhjerte** – smuk, rødlig hankat **Lærling: Skypote**
HEALERKAT	**Gultand** – gammel, mørkegrå hunkat med et fladt, bredt ansigt, tidligere medlem af Skyggeklanen **Lærling: Kokspels** – mørkegrå hunkat
KRIGERE	(hankatte samt hunkatte uden killinger)
	Hvidstorm – stor, hvid hankat **Lærling: Lyspote**
	Mørkstribe – elegant hankat med sorte og grå striber **Lærling: Løvpote**
	Langhale – lys hankat med sorte striber **Lærling: Rappote**
	Stormvind – hurtig, stribet hankat
	Musepels – lille, sortbrun hunkat **Lærling: Tornpote**
	Bregnepels – gyldenbrun, stribet hankat

Støvpels – mørkebrun, stribet hankat
Lærling: Askepote

Sandstorm – lys, rødlig hunkat

LÆRLINGE

(ældre end seks måner, under uddannelse til krigere)

Rappote – sort-hvid hankat

Skypote – langhåret, hvid hankat

Lyspote – hvid hunkat med rødlige pletter

Tornpote – gyldenbrun, stribet hankat

Løvpote – lysegrå hunkat med mørke pletter og lysegrønne øjne

Askepote – lysegrå hankat med mørke pletter og mørkeblå øjne

Kokspels – mørkegrå hunkat, healerkat-lærling

DRONNINGER

(hunkatte, som venter sig eller tager sig af killinger)

Frostpels – smuk, hvid kat med blå øjne

Solplet – køn, stribet kat

Gyldenblomst – lys, rødlig kat

Månepels – lys, stribet kat og den ældste blandt dronningerne

Pilepels – meget lysegrå kat med usædvanlig blå øjne

ÆLDSTE	(tidligere krigere eller dronninger, nu fri for pligter)
	Korthale – stor, mørkebrun stribet hankat, som har mistet en del af halen
	Lilleøre – grå hankat med meget små ører. Den ældste hankat i Tordenklanen
	Pjaltepels – lille, sort-hvid hankat
	Enøje – lysegrå hunkat, den ældste kat i Tordenklanen. Næsten helt blind og døv
	Plethale – førhen meget køn, skildpadde-farvet hunkat, med en flot, broget pels

SKYGGEKLANEN

ANFØRER	**Natstjerne** – gammel, sort hankat
NÆST-KOMMANDERENDE	**Slaggepels** – tynd, grå hankat
HEALERKAT	**Drypnæse** – lille, gråhvid hankat
KRIGERE	**Stumphale** – brunstribet hankat **Lærling: Brunpote**
	Vådfod – gråstribet hankat **Lærling: Egepote**
	Dværgsky – meget lille, stribet hankat
	Hvidhals – sort hankat med hvidt bryst og hvide poter

DRONNINGER	**Morgensky** – lille, stribet kat
	Mørkblomst – sort kat
	Valmue – hunkat med lysebrune striber og lange ben

VINDKLANEN

ANFØRER	**Storstjerne** – sort-hvid hankat med en meget lang hale
NÆST-KOMMANDERENDE	**Dødfod** – sort hankat med en forvreden fod
HEALERKAT	**Barkansigt** – brun hankat med en kort hale
KRIGERE	**Mudderklo** – spraglet, mørkebrun hankat **Lærling: Spindpote**
	Splitøre – stribet hankat
	Knurhår – brunstribet hankat **Lærling: Hvidpote**
	Stormbæk – stribet, lysegrå hunkat
DRONNINGER	**Askefod** – grå kat
	Morgenblomst – skildpaddefarvet kat

FLODKLANEN

ANFØRER	**Krumstjerne** – kæmpestor, lys hankat med skæv kæbe
NÆST-KOMMANDERENDE	**Leopardpels** – gyldenstribet hunkat med usædvanlige pletter på pelsen
HEALERKAT	**Mudderpels** – langhåret, lysebrun hankat
KRIGERE	**Sortklo** – røgfarvet hankat **Lærling: Tungpote**
	Stenpels – grå hankat med ar på ørerne **Lærling: Skyggepote**
	Støjmave – mørkebrun hankat
	Gråstribe – langhåret, grå hankat, tidligere medlem af Tordenklanen
DRONNINGER	**Tågefod** – mørkegrå kat
	Mospels – skildpaddefarvet kat
ÆLDSTE	**Gråpyt** – tynd, grå hunkat med skjoldet pels og ar omkring snuden

KATTE UDEN FOR KLANERNE

Pjuske – buttet, venlig, sort-hvid hankat, som bor i et hus ved skovbrynet

Aks – sort-hvid hankat, som lever på en gård tæt ved skoven

Ravnepote – tynd, sort hankat med en lille hvid plet på brystet og hvid halespids. Bor på gården sammen med Aks

Sortfod – stor, hvid hankat med kæmpestore kulsorte poter. Tidligere næstkommanderende i Skyggeklanen

Klippesten – sølvstribet hankat, tidligere medlem af Skyggeklanen

Prinsesse – lysebrun, stribet kælekat med påfaldende hvide pletter på bryst og poter

Tigerklo – stor hankat med mørkebrune striber og usædvanlig lange kløer på forpoterne, tidligere næstkommanderende i Tordenklanen

Højklipperne
Aks gård
Vindklanens lejr
De Fire Træer
Vandfald
Ugle-
træet
Sol-
klipperne
Flodklanens lejr

Ådselsstedet
Skyggeklanens lejr
Tordenstien
Tordenklanens lejr
Den store ahorn
Slangeklipperne
Den sandede fordybning
De høje fyrretræer
Tobensstedet
Træskærerstedet
TORDENKLANEN
FLODKLANEN
SKYGGEKLANEN
VINDKLANEN
STJERNEKLANEN

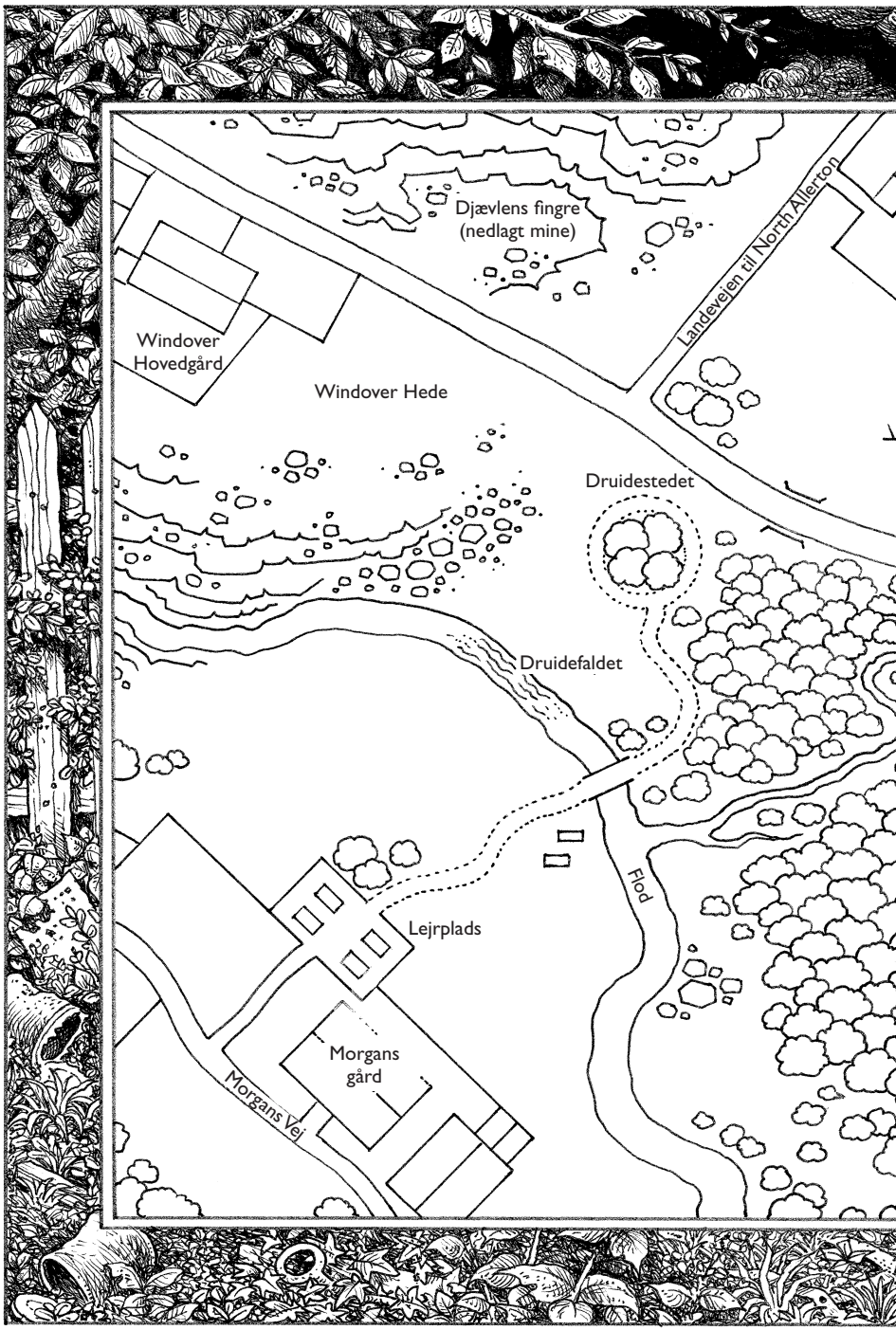
Djævlens fingre
(nedlagt mine)
Landeveien til North Allerton
Windover
Hovedgård
Windover Hede
Druidestedet
Druidefaldet
Flod
Lejrplads
Morgans
gård
Morgans Vej

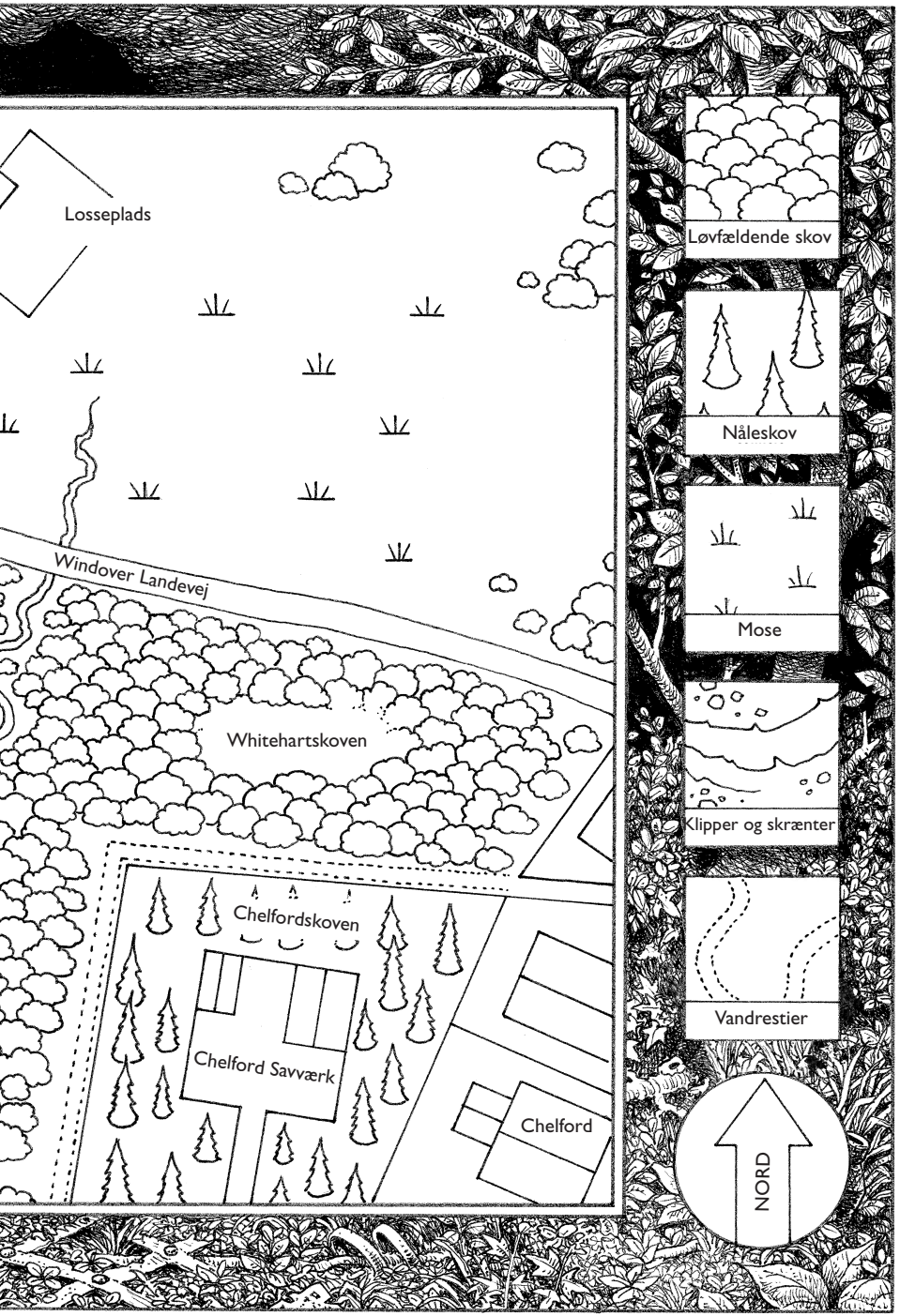
Losseplads
Windover Landevej
Whitehartskoven
Chelfordskoven
Chelford Savværk
Chelford
Løvfældende skov
Nåleskov
Mose
Klipper og skrænter
Vandrestier
NORD

PROLOG

En pinefuld stønnen genlød i en lysning i skoven, som lå badet i måneskin. To katte lå sammenkrøbet i skyggerne under en busk i udkanten af lysningen. En af dem vred sig i smerte. Dens lange hale baskede fra side til side. Den anden kat rejste sig op og bøjede hovedet. Han havde været healerkat i mange måner, og alligevel kunne han kun se hjælpeløst til, mens anføreren af hans klan blev besejret af den sygdom, der allerede havde krævet så mange liv. Han kendte ikke til nogen urter, der kunne lindre sygdommens smerte og feber, og hans pjuskede grå pels strittede af frustration, da anføreren igen fik kramper og derefter faldt udmattet sammen i den mosforede rede. Frygtsomt lænede healerkatten sig frem og snusede. Anføreren trak stadig vejret svagt, men hans ånde lugtede fælt, og hans udpinte flanker hævede og sænkede sig anstrengt med hvert åndedrag.

Et skrig skar igennem skoven. Denne gang var det ikke en kat, men en ugle. Healerkatten stivnede. Ugler bragte døden med sig. De stjal bytte og tog også killinger, der var gået for langt væk fra deres mødre. Healerkatten løftede sine øjne mod himlen, anråbte sine krigerforfædres ånder og bad til, at uglens skrig ikke var et ondt varsel. Han stirrede gennem de grene, der dannede hulens tag, og prøvede at få øje på Sølvbæltet på himlen. Men den stribe af stjerner, hvor Stjerneklanen boede, var dækket af skyer, og healerkatten skælvede af frygt. Havde deres krigerforfædre overladt dem til den sygdom, der hærgede lejren?

Så kom der en vind, der fik træernes sarte blade til at rasle. Højt oppe bevægede skyerne sig, og en enkelt stjerne sendte en svag lysstråle ned gennem hulens loft. Inde i mørket trak anføreren vejret i et langt,

dybt åndedrag. Håbet sprang som en fisk i healerkattens hjerte. Stjerneklanen havde alligevel ikke opgivet dem.

Svag af lettelse løftede healerkatten hovedet og takkede tavst sine krigerforfædre for at have sparet hans anførers liv. Lysstrålen fra stjernen fik ham til at klemme øjnene sammen, og inde i hovedet kunne han høre en mumlen af åndestemmer. De hviskede om snarlige prægtige slag, om nye territorier og om en større klan, som ville rejse sig fra asken af den gamle. Healerkatten følte en glæde strømme igennem brystet og vibrere gennem poterne. Denne stjerne bragte bud om mere end blot overlevelse.

Uden varsel fejede en bred, grå vinge pludselig hen over stjernelyset og henlagde hulen i mørke. Healerkatten veg tilbage og trykkede sig mod jorden, idet uglen med et skrig dykkede ned og rev op i hulens tag med kløerne. Den måtte have lugtet den sygdom, der havde svækket anføreren, og den forsøgte at slå ned på det lette bytte. Men grenene var for tykke til, at uglen kunne bryde igennem dem.

Healerkatten lyttede til de langsomme vingeslag, da uglen fløj væk i skoven. Så satte han sig op med bankende hjerte og granskede nattehimlen endnu en gang. Ligesom uglen var stjernen nu også væk. Der var kun mørke deroppe. Healerkatten mærkede rædslen krybe ind under sin pels og gribe ud efter sit hjerte.

„Hørte I det?“ sagde en hankat ind gennem indgangen til hulen. Hans stemme var skinger af ængstelse. Healerkatten vidste, at klanen ventede på en tolkning af varslet, og han klemte sig hurtigt ud i lysningen. Krigere, dronninger og ældste – dem af dem, der var raske nok til at rejse sig fra rederne – stod i en klynge i den fjerne ende af lysningen. Healerkatten ventede et øjeblik, mens han lyttede til klanmedlemmernes urolige mumlen.

„Hvad laver en ugle her?“ hvæsede en spraglet kriger med øjne, der glimtede i mørket.

„De kommer aldrig så tæt på lejren,“ jamrede en ældste.

„Tog den nogen killinger?“ spurgte en anden kriger, idet han drejede sit brede hoved hen mod katten ved siden af sig.

„Ikke denne gang," sagde den sølvfarvede dronning. Sygdommen havde taget tre af hendes killinger, og hendes stemme var hæs af smerte. „Men den kan komme tilbage. Den må kunne lugte, at vi er svage."

„Man skulle tro, at stanken af død ville holde den væk." En stribet kriger haltede ud i lysningen. Der sad klumper af mudder på hans poter, og hans pels strittede. Han havde lige begravet en klanfælle. Der skulle graves flere grave, men han var for svag til at fortsætte den nat. „Hvordan går det med vores anfører?" spurgte han med en stemme, der var mærket af frygt.

„Vi ved det ikke," svarede den spraglede hankat.

„Hvor er healerkatten?" peb dronningen.

Kattene så sig omkring i lysningen, og healerkatten så deres skræmte øjne glimte i mørket. Han kunne høre den voksende panik i deres stemmer og vidste, at de måtte trøstes og forsikres om, at Stjerneklanen ikke fuldstændig havde forladt dem. Han tog en dyb indånding og tvang sin pels til at ligge glat hen over sine skuldre og gik så hen over lysningen.

„Vi har ikke brug for en healerkat til at fortælle os, at uglens skrig var et varsel om død," klynkede en ældste med øjnene fulde af frygt.

„Hvordan ved du det?" hvæsede den spraglede kriger.

„Ja," sagde dronningen og stirrede skarpt på den ældste. „Stjerneklanen taler ikke til dig!" Hun vendte sig om, da healerkatten nåede over til dem. „Var uglen et varsel?" mjavede hun ængsteligt.

Healerkatten flyttede sig utilpas og undgik at svare direkte. „Stjerneklanen har talt til mig i nat," bekendtgjorde han. „Så I den stjerne, der skinnede gennem skyerne?"

Dronningen nikkede, og omkring hende skinnede de andre kattes øjne med et fortvivlet håb. „Hvad betød det?" spurgte den ældste.

„Vil vores anfører overleve?" råbte den stribede kriger.

Healerkatten tøvede.

„Han kan ikke dø nu!" udbrød dronningen. „Hvad med hans ni liv? Det er kun seks måner, siden han fik dem af Stjerneklanen!"

„Der er grænser for, hvor meget styrke Stjerneklanen kan give,"

svarede healerkatten. „Men vores forfædre har ikke glemt os," fortsatte han, idet han prøvede at glemme synet af uglens vinge, der skyggede for stjernelyset. „Stjernen bragte et budskab om håb."

En skinger klage lød fra et dunkelt hjørne af lejren, og en skildpaddefarvet dronning sprang op og skyndte sig hen mod lyden. De andre stirrede stadig på healerkatten med øjne, der tiggede om trøst.

„Sagde Stjerneklanen noget om regn?" spurgte en ung kriger. „Det er så længe siden, at det har regnet, og det kunne måske rense lejren for sygdommen."

Healerkatten rystede på hovedet. „Ikke om regn, men om en storslået ny tid, der venter vores klan. Vores krigerforfædre viste os vores fremtid i lyset fra stjernen, og den vil blive prægtig!"

„Det vil sige, at vi overlever?" mjavede den sølvfarvede dronning.

„Vi vil gøre mere end at overleve," lovede healerkatten. „Vi vil herske over hele skoven!"

En lettet mumlen bredte sig blandt kattene. For første gang i næsten en måne hørtes lyden af spindende katte i lejren. Men healerkatten vendte hovedet bort for at skjule, at hans knurhår skælvede. Han bad til, at klanen ikke ville spørge til uglen igen. Han turde ikke delagtiggøre andre i den frygtelige advarsel, Stjerneklanen havde tilføjet, da fuglens vinge havde skygget for stjernen – at klanen ville komme til at betale den højest mulige pris for sin prægtige nye fremtid.

KAPITEL 1

Solens varme stråler strømmede gennem løvtaget og flimrede ned over Ildhjertes pels. Han var klar over, at hans pels ville gløde som rav i den frodige, grønne underskov, og han pressede sig endnu lavere ned mod jorden.

Pote for pote krøb han ind under en bregne. Han kunne lugte, at der var en due i nærheden. Duften fik hans tænder til at løbe i vand, og han sneg sig langsomt hen imod den, indtil han kunne se den buttede fugl gå og pikke efter føde mellem bregnerne.

Ildhjertes poter snurrede af forventning, og han blottede sine skarpe kløer. Han havde anført morgenpatruljen og havde jaget hele morgenen, og nu var han sulten. Det var højsæson for bytte – en tid, hvor skovens overflod gav klanen mulighed for at fede sig op. Og selv om der ikke havde været megen regn siden regnskyllene i de nye blades årstid, var skoven rig på føde. Efter at Ildhjerte havde fyldt forrådet af friskt bytte hjemme i lejren, kunne han nu jage for sin egen skyld. Han spændte musklerne, klar til at springe.

Pludselig blæste den tørre brise en anden lugt imod ham. Ildhjerte åbnede munden og lagde hovedet på skrå. Duen måtte også have mærket lugten, for den løftede hovedet og begyndte at folde vingerne ud, men det var for sent. En hvid pelskugle skød ud fra bregnerne. Ildhjerte stirrede forbavset, da katten slog ned på den overraskede fugl, naglede den til jorden med forpoterne og gav den et hurtigt bid i nakken, der gjorde en ende på den.

Den liflige duft af friskt bytte fyldte Ildhjertes næsebor. Han rejste sig og gik ud af underskoven hen mod den dunede, hvide hankat.

„God fangst, Skypote," mjavede han. „Jeg så dig ikke, før det var for sent."

„Og det gjorde den dumme fugl heller ikke," hoverede Skypote med et kækt svirp med halen.

Ildhjerte mærkede en spænding i skuldermusklerne. Skypote var hans lærling, men også hans søsters søn. Det var Ildhjertes ansvar at lære ham en klankrigers færdigheder og at respektere Krigerloven. Den unge hankat var unægtelig en god jæger, men Ildhjerte kunne ikke lade være med at ønske, at han ville lære en smule ydmyghed. Inderst inde spekulerede han på, om Skypote mon nogen sinde ville forstå vigtigheden af Krigerloven, af de månegamle skikke om troskab og tradition, som var blevet nedarvet gennem generationer af katte i skoven.

Men Skypote var blevet født på tobensstedet som søn af Ildhjertes kælekatsøster, Prinsesse, og var som killing blevet bragt til Tordenklanen af Ildhjerte. Ildhjerte vidste af egen bitter erfaring, at klankatte ikke havde nogen respekt for kælekatte. Ildhjerte havde boet hos toben i de først seks måner af sit liv, og der var katte i hans klan, som aldrig ville lade ham glemme, at han ikke var født i skoven. Han rokkede utålmodigt med ørerne. Han vidste, at han gjorde alt, hvad han kunne, for at bevise sin troskab over for klanen, men det var noget andet med hans stædige lærling. Hvis Skypote skulle vinde sine klanfællers sympati, var han nødt til at lægge noget af sin arrogance af sig.

„Det er godt, at du er så hurtig," sagde Ildhjerte. „Du havde vinden i ryggen. Jeg kunne *lugte* dig, før jeg kunne se dig. Og det kunne fuglen også."

Skypotes lange, snehvide pels strittede, og han snerrede: „Jeg ved godt, jeg havde vinden i ryggen! Men jeg kunne se, at den dumme due ikke ville være svær at fange, uanset om den fik færten af mig eller ej."

Den unge kat stirrede Ildhjerte trodsigt ind i øjnene, og Ildhjerte kunne mærke, at hans irritation blev til vrede. „Det er ikke en hvilken som helst due, men en skovdue!" hvæsede han. „Og en sand kriger viser mere respekt for det bytte, som skal føde hans klan."

„Ha!" svarede Skypote. „Tornpote viste ikke megen respekt for det

egern, han slæbte tilbage til lejren i går. Han sagde, at det var så dumt, at en killing kunne have fanget det."

„Tornpote er kun lærling," knurrede Ildhjerte. „Han har meget at lære, ligesom dig."

„Nå, men jeg fangede den da, ikke?" mumlede Skypote surt og skubbede til duen med poten.

„Der skal mere til for at blive kriger end at fange duer!"

„Jeg er hurtigere end Lyspote og stærkere end Tornpote," hvæsede Skypote. „Hvad mere vil du have?"

„Dine kammerater ved udmærket, at en kriger aldrig angriber med vinden i ryggen!" Ildhjerte vidste, at han ikke burde lade sig lokke ind i en diskussion, men hans lærlings stædighed irriterede ham som en flåt, der havde sat sig på hans øre.

„Og hvad så? Det kan godt være, at du sneg dig frem mod vinden som en god kriger, men det var *mig*, der fangede duen først!" Skypote hævede stemmen i et vredt hyl.

„Ti stille," hvæsede Ildhjerte. Han løftede hovedet og vejrede. Skoven virkede underligt stille, og Skypotes høje mjaven genlød alt for højt mellem træerne.

„Hvad er det?" Skypote så sig omkring. „Jeg kan ikke lugte noget."

„Det kan jeg heller ikke," indrømmede Ildhjerte.

„Så hvad er der galt?"

„Tigerklo," svarede Ildhjerte kortfattet. Den mørke kriger havde hjemsøgt hans drømme, siden Blåstjerne havde forvist ham fra klanen for en kvart måne siden. Tigerklo havde forsøgt at dræbe Tordenklanens anfører, men Ildhjerte havde standset ham og afsløret hans mange måner gamle forræderi for hele klanen. Siden da havde ingen set eller hørt noget til Tigerklo, men Ildhjerte mærkede frygtens kolde kløer prikke til hans hjerte nu, da han lyttede til skovens stilhed. Det virkede, som om selve skoven også holdt vejret og lyttede, og Tigerklos afskedsord genlød i Ildhjertes tanker: *Hold øjnene åbne, Ildhjerte. Spids ørerne, og husk at se dig tilbage. For en skønne dag finder jeg dig, og så bliver du til krageæde.*

Skypotes mjaven brød stilheden. „Hvorfor skulle Tigerklo være her?“ sagde han. „Blåstjerne har jo forvist ham!“

„Ja,“ svarede Ildhjerte. „Og kun Stjerneklanen ved, hvor han er taget hen. Men Tigerklo sagde også, at vi ikke havde set ham for sidste gang!“

„Jeg er ikke bange for den forræder.“

„Men det bør du være!“ hvæsede Ildhjerte. „Tigerklo kender skoven lige så godt som nogen kat i Tordenklanen. Han flår dig i stykker, hvis han får chancen for det.“

Skypote fnyste og gik utålmodigt rundt om sin fangst. „Du har været kedelig at være sammen med, siden Blåstjerne udnævnte dig til næstkommanderende. Jeg gider ikke blive her, hvis du bare vil spilde tiden med at prøve at skræmme mig med dine ammestuehistorier. Jeg er ude for at jage bytte til de ældste.“ Og dermed forsvandt han ind i brombærbuskene og lod den livløse due blive liggende på jorden.

„Skypote, kom tilbage!“ hvæsede Ildhjerte rasende. Så rystede han på hovedet. „Nå, men så lad Tigerklo tage den musehjernede idiot!“ mumlede han for sig selv.

Med et irriteret svirp med halen samlede han duen op og overvejede, om han skulle bære den tilbage til lejren for Skypote. *En kriger er selv ansvarlig for sit friske bytte*, konkluderede han og kastede duen ind i en tyk græsklynge. Han bøjede græsstråene ned, så de dækkede den fede fugl, i håb om, at Skypote ville vende tilbage og tage den med tilbage til de ældste sammen med resten af sit bytte. *Hvis han ikke kommer hjem med den, kan han få lov til at sulte, indtil han gør det,* besluttede Ildhjerte. Hans lærling måtte lære, at selv i de grønne blades årstid måtte bytte aldrig gå til spilde.

Solen steg højere og højere op på himlen, hvorfra den afsved jorden og sugede væden ud af træernes blade. Ildhjerte spidsede ører. Skoven var stadig uhyggeligt stille, som om dyr og fugle gemte sig, indtil skumringen kom og bragte lindring efter endnu en bagende varm dag. Stilheden gjorde ham urolig, og tvivlen begyndte at røre på sig i hans mave. Måske skulle han alligevel løbe efter Skypote og finde ham.

Du prøvede at advare ham imod Tigerklo! Ildhjerte kunne næsten

høre sin bedste ven Gråstribes velkendte stemme i sit hoved, og hans ansigt fortrak sig, da en række bittersøde erindringer gennemstrømmede ham. Det var præcis, hvad den tidligere Tordenklankriger ville sige til ham nu. De havde været lærlinge sammen, og de havde kæmpet sammen, indtil kærligheden og en frygtelig tragedie havde skilt dem ad. Gråstribe var blevet forelsket i en hunkat fra en anden klan, men hvis Sølvflod ikke var død, da hun fødte sine killinger, ville Gråstribe måske være blevet i Tordenklanen. Ildhjerte huskede igen, hvordan Gråstribe bar sine to killinger ind på Flodklanens område, så de kunne slutte sig til deres mors klan. Ildhjertes skuldre sank. Han savnede Gråstribes venskab og førte stadig tavse samtaler med ham næsten hver dag. Han kendte sin gamle ven så godt, at det altid var let at forestille sig, hvad Gråstribe ville svare.

Ildhjerte rystede minderne væk ved at vifte med ørerne. Det var på tide, at han vendte hjem til lejren. Han var Tordenklanens næstkommanderende nu, og han skulle sørge for at sende både jagtgrupper og vagtpatruljer ud. Skypote måtte klare sig selv.

Jorden var tør under Ildhjertes poter, da han løb gennem skoven til toppen af den slugt, hvor lejren lå. Han stod der et øjeblik og nød den bølge af stolthed og hengivenhed, han altid følte, når han nærmede sig sit hjem i skoven. Selv om han havde boet på tobensstedet som killing, havde han vidst, at han hørte til i skoven, lige siden han første gang havde vovet sig ud i vildnisset.

Neden under ham lå Tordenklanens lejr godt skjult af tykke brombærbuske. Ildhjerte løb ned ad den stejle skråning og fulgte den nedtrampede sti hen til tornbladstunnelen, som førte ind i lejren.

Den lysegrå dronning Pilepels lå ved indgangen til killingereden og varmede sin struttende mave i morgensolen. Indtil for nylig havde hun sovet i krigernes hule. Nu boede hun i killingereden sammen med de andre dronninger, mens hun ventede på at føde sit første kuld killinger.

Ved siden af hende sad Solplet og iagttog kærligt sine to killinger, som skrabede små støvskyer op, mens de sloges på den hårde jord. Skypote var vokset op sammen med dem. Da Ildhjerte havde bragt sin

søsters førstefødte ind i klanen, var Solplet gået med til at amme den hjælpeløse killing. Skypote var for nylig blevet udnævnt til lærling, og det ville heller ikke vare længe, før Solplets egne killinger var klar til at forlade killingereden.

En mumlen af stemmer ved Højstenen fik Ildhjerte til at se derhen. En gruppe krigere havde samlet sig i skyggen under stenen, hvor Blåstjerne, Tordenklanens anfører, stod, når hun talte til klanen. Ildhjerte genkendte Mørkstribes sort- og gråstribede pels, Stormvinds smidige skikkelse og Hvidstorms snehvide hoved blandt dem.

Idet Ildhjerte gik lydløst hen over den tørre jord, lød Mørkstribes spørgende mjaven over de andre stemmer. „Hvem skal så lede patruljen ved højsol?"

„Det beslutter Ildhjerte, når han vender hjem fra jagten," svarede Hvidstorm roligt. Den gamle kriger havde tydeligvis ikke tænkt sig at lade sig ophidse af Mørkstribes fjendtlige tone.

„Han burde være tilbage nu," klagede Støvpels, en brun, stribet kat, som havde været lærling samtidig med Ildhjerte.

„Jeg *er* tilbage," bekendtgjorde Ildhjerte. Han banede sig vej mellem krigerne og satte sig ved siden af Hvidstorm.

„Nu hvor du er her, kan du måske fortælle os, hvem der skal lede patruljen ved højsol?" mjavede Mørkstribe og så med et koldt blik på Ildhjerte.

Ildhjerte følte, at han blev varm under pelsen på trods af Højstenens skygge. Mørkstribe havde været tættere på Tigerklo end nogen anden kat, og Ildhjerte kunne ikke lade være med at spekulere på, hvor dybt hans trofasthed stak, selv om Mørkstribe havde valgt at blive i klanen, da hans tidligere forbundsfælle blev bortvist. „Langhale leder patruljen," mjavede Ildhjerte.

Langsomt flyttede Mørkstribe sit blik fra Ildhjerte til Hvidstorm. Hans knurhår sitrede, og hans øjne glimtede af ringeagt. Ildhjerte gjorde en nervøs synkebevægelse, bange for at han havde sagt noget dumt.

„Øh, Langhale er ude at træne med sin lærling," forklarede Stormvind. „Han og Rappote kommer ikke tilbage før i aften, husker du nok." Ved siden af ham snøftede Støvpels hånligt.

Ildhjerte skar tænder. *Det burde jeg have vidst!* „Så Stormvind da. Du kan tage Bregnepels og Støvpels med dig."

„Bregnepels vil ikke kunne følge med os andre," mjavede Støvpels. „Han halter stadig efter kampen med de lovløse katte."

„Godt, godt." Ildhjerte prøvede at skjule sin stigende irritation, men han kunne ikke undgå at føle, at han bare nævnte nogle tilfældige navne. „Bregnepels kan gå på jagt sammen med Musepels og … og …"

„Jeg vil gerne gå med dem," tilbød Sandstorm.

Ildhjerte blinkede taknemmeligt til den orange hunkat og afsluttede: „ … og Sandstorm."

„Hvad med patruljen? Hvis vi ikke snart beslutter noget, når vi ikke at komme af sted inden højsol!" mjavede Mørkstribe.

„Så kan du tage med Stormvind på patrulje," hvæsede Ildhjerte.

„Og hvad med aftenpatruljen?" spurgte Musepels mildt.

Ildhjerte stirrede på den sortbrune hunkat, pludselig helt tom i hjernen.

Hvidstorms rustne mjaven lød ved siden af Ildhjerte. „Jeg vil gerne lede aftenpatruljen," sagde han. „Tror du, at Rappote og Langhale vil gå med, når de er kommet tilbage?"

„Ja, selvfølgelig." Ildhjerte så rundt i kredsen af øjne og følte sig lettet ved at se, at de alle lod til at være tilfredse.

Kattene spredtes, og Ildhjerte sad tilbage sammen med Hvidstorm. „Tak," mjavede han og nikkede til den gamle kriger. „Jeg burde nok have planlagt sammensætningen af patruljerne tidligere."

„Det bliver nemmere," forsikrede Hvidstorm ham. „Vi er alle sammen blevet vant til, at Tigerklo fortalte os præcis, hvad vi skulle gøre og hvornår."

Ildhjerte så mismodigt væk.

„De er naturligt nok også mere pirrelige, end de plejer at være," fortsatte Hvidstorm. „Tigerklos forræderi har rystet hele klanen."

Ildhjerte så på den hvide kriger og indså, at Hvidstorm prøvede at muntre ham op. Det var let at glemme, at Tigerklos handlinger var kommet som et kæmpe chok for resten af klanen. Ildhjerte havde

i lang tid vidst, at Tigerklos magtbegærlighed havde drevet ham til mord og løgne. Men de andre katte havde haft svært ved at tro, at den frygtløse kriger ville vende sig mod sin egen klan. Hvidstorms ord mindede Ildhjerte om, at selv om han ikke havde Tigerklos selvsikre autoritet, så ville han aldrig forråde sin klan, som Tigerklo havde gjort.

Da Hvidstorm også forlod Højstenen, mærkede Ildhjerte pludselig, hvordan hans mave knurrede af sult, og han kom i tanker om den saftige due, som Skypote havde fanget. Hvidstorms hvide og orange lærling, Lyspote, sad uden for lærlingenes hule, og Ildhjerte tænkte på, om hun havde haft noget friskt bytte med til de ældste. Han gik over til den træstump, hvor hun sad og vaskede sin hale. Hun løftede hovedet og mjavede: „Hej, Ildhjerte."

„Hej, Lyspote. Har du været på jagt?" spurgte Ildhjerte.

„Ja," svarede Lyspote med skinnende øjne. „Det var første gang, Hvidstorm lod mig jage på egen hånd."

„Fangede du så meget?"

Lyspote så genert på sine poter. „To spurve og et egern."

„Flot klaret," spandt Ildhjerte. „Så har Hvidstorm sikkert været tilfreds."

Lyspote nikkede.

„Har du givet det alt sammen til de ældste?"

„Ja." Lyspotes øjne blev mørke af bekymring. „Var det i orden?" mjavede hun nervøst.

„Det var fint," forsikrede Ildhjerte hende om. Hvis bare hans egen lærling var lige så pålidelig. Skypote burde have været tilbage nu. De ældste havde ikke nok i to spurve og et egern, hvis de skulle blive mætte. Han besluttede at aflægge dem et besøg for at tjekke, at de ikke led alt for meget på grund af varmen her i de grønne blades årstid. Da han nærmede sig det væltede egetræ, hvor de ældste havde deres hule, hørte han lyden af stemmer, der kom op gennem de nøgne grene.

„Pilepels føder snart sit kuld." Det var Månepels. Hun var den ældste dronning i killingereden, og hendes eneste killing var svag og lille for sin alder efter en omgang hvidhoste.

„Nye killinger er altid et godt varsel," spandt Enøje.

„Stjerneklanen skal vide, at vi har brug for et godt varsel," mumlede Lilleøre dystert.

„Det er vel ikke ritualet, der stadig væk bekymrer dig?" kvækkede Pjaltepels. Ildhjerte kunne forestille sig, hvordan den gamle, sort-hvide hankat vrikkede utålmodigt med ørerne over for Lilleøre.

„Hvad for noget?" mumlede Enøje.

„Navneceremonien for den nye næstkommanderende," forklarede Pjaltepels med høj stemme. „Du ved nok, da Tigerklo forsvandt for en kvart måne siden."

„Det er mine ører, der ikke længere er så gode, som de var engang, ikke min forstand!" hvæsede Enøje. Hun talte videre, og de andre katte lyttede tavst, fordi Enøje var respekteret for sin visdom, selv om hun havde et hidsigt temperament. „Jeg tror ikke, at Stjerneklanen ville straffe os, bare fordi Blåstjerne ikke fik udnævnt den nye næstkommanderende før højmåne. Omstændighederne var meget usædvanlige."

„Men det gør det kun værre!" sagde Plethale. „Hvad tænker Stjerneklanen om en klan, hvis næstkommanderende vender sig imod den, og hvis nye næstkommanderende først bliver udnævnt *efter* højmåne? Det virker jo, som om vi ikke kan sikre os vores kattes troskab og heller ikke udføre ceremonierne korrekt."

Ildhjerte følte det løbe iskoldt ned ad ryggen. Da Blåstjerne havde hørt om Tigerklos forræderi og bortvist ham fra klanen, havde hun været alt for oprevet til at udføre de ritualer, der skulle til for at udnævne en ny næstkommanderende. Ildhjerte var ikke blevet udnævnt til Tigerklos efterfølger før den følgende dag, og mange katte tog det som et meget dårligt varsel.

„Ildhjertes navneceremoni brød med klanens ritualer for første gang, siden jeg blev født," mjavede Lilleøre alvorligt. „Jeg bryder mig ikke om at sige det, men jeg kan ikke lade være med at føle, at hans udnævnelse til næstkommanderende indvarsler en mørk tid for Tordenklanen."

Pjaltepels mjavede enigt, og Ildhjerte mærkede sit hjerte banke, mens han ventede på, at Enøje skulle berolige de andres frygt med sine

kloge ord. Men for en gangs skyld sagde hun ikke noget. Oven over ham fortsatte den skarpe sol med at skinne fra den klare, blå himmel, og alligevel følte Ildhjerte sig kold helt ind i hjertet.

Han vendte sig væk fra de ældstes hule. Han var ikke i stand til at møde dem nu, men gik i stedet bekymret frem og tilbage langs udkanten af lysningen. Fortabt i sine egne tanker stirrede han på jorden, mens han nærmede sig killingereden. En pludselig bevægelse uden for indgangen til killingereden fik ham til at se op. Han stivnede, og hans hjerte begyndte at banke hurtigere, da han så Tigerklos ravfarvede øjne stirre ham i møde. Rædselsslagen over det velkendte syn blinkede Ildhjerte forskrækket. Så indså han, at det ikke var den bistre kriger, han stirrede på, men Brombærkilling – Tigerklos søn.

Fire klaner – én skæbne

Den tamme kat Røde er blevet medlem af Tordenklanen – en af de fire klaner af vilde katte, som har delt skoven op mellem sig. Her er han blevet uddannet som kriger og har fået navnet Ildhjerte.

Efter at Ildhjertes fjende, Tigerklo, er blevet afsløret som forræder og bortvist fra Tordenklanen, er Ildhjerte selv blevet næstkommanderende. Men Ildhjerte står helt alene med ansvaret, fordi hans anfører, Blåstjerne, er syg, og hans bedste ven, Gråstribe, er blevet medlem af en anden klan.

Ildhjerte ved, at Tigerklo pønser på hævn. Samtidig har han problemer med sin lærling, Skypote, som er begyndt at besøge tobenene. Da Skypote bliver bortført af et toben, tror Ildhjerte, at han har mistet sin lærling for altid, men så dukker en gammel ven op med en overraskende besked.

Ildhjerte drager af sted for at finde Skypote. Samtidig lurer Tigerklo og hans bande af lovløse katte i den sommervarme skov, men den bagende hede vækker en endnu farligere fjende til live. Pludselig starter en skovbrand, og alle skovens katte er truet på livet …

UVEJRET KOMMER er det fjerde bind i den spændende serie om KRIGERKATTENE.

Glæd dig til den spændende fortsættelse om KRIGERKATTENE i bind 5: EN FARLIG STI

SOHN

ISBN 978-87-7122-033-9

9788771 220339

WWW.SOHN.DK